

T. Igor Csaba

**CSILLAGOK, KIRÁLYOK,
TÁLTOSOK, FÁK**

T. Igor Csaba

Csillagok, királyok, táltságok, fák

Tartalom

Látomás. A csillag	4
Előjáték. Az elátkozott fa....	5
A költő álma.....	7
Elmúlt idők tanúja.....	8
Uszítókhöz....	9
Felfogni a végtelent.....	10
A volt király.....	11
Alea iacta est.....	12
Alkonyat ősszel.....	13
Az állatok neveiről.....	14
Almárium.....	15
Ami megmarad.....	16
Április a kertben.....	17
Amikor mellettem csapott le az istennyila....	18
Az országúthoz.....	19
Parafrázis – intelem Bodri kutyámhoz....	20
Bokréta.....	21
Csendes havazás.....	22
Csirkeszárny.....	23
Egy tanulmány margójára....	25
Egy vár fényképéhez.....	26
Energia nélküli zord jövő.....	27
Érdekes világ.....	28
Fenyősors.....	29
Frakktál.....	30
Helyünk a világban.....	31
Ha feltámadnának.....	32
A táltos és a mérgeskígyók.....	33
Három lángoló csillag balladája.....	35
Három kutya az úton.....	37
Havas hajnal.....	38
Helyzetjelentés.....	39
Parafrázis egy Babits gondolatra....	40
Az idő és az út.....	41
Ockham borotvája kicsorbul....	42
Kék a béka.....	43
Két király.....	44

Két sárkány.....	45
Királyi sors.....	46
Kísértetház.....	47
Kora tavasz.....	48
Köd.....	49
Középkor lelke.....	50
Közgazdaság szabályai....	51
Kúria romja.....	52
Majomszokás, ős múltja van.....	53
A nép okosnak hiszi magát.....	54
Önellentmondás.....	55
Válasz egy pályázati felhívásra....	56
Sátrak Strasbourg belvárosában....	57
Simon Zsuzsának, vigasztaló....	58
Egy politikus halálára.....	59
Sötétedéskor.....	60
Sötétzöld.....	61
Szívek az ágon.....	62
Támaszpont.....	63
Varga Terikének, szonett.....	64
Tóparti találkozás.....	65
Várakozás.....	66
Versike.....	67
Turista ebéd.....	68

Látomás. A csillag

Mint megcsúfolása mindannak, amit
az ember ünnepre várva álmodik,
jönnek, jönnek, jönnek, jönnek ők
a kárhozat felé menekülők.
A nagyváros csillogó fényei
mint égi csillag, úgy üzennek nekik.
Jönnek keletről és jönnek dél felől.
Becsapva, híva, hátul és elől,
mintha újra csillagot látna bús szemük,
reménykedve hagyják ott sunyi életük.
S akinek eddig semmi sem volt elég,
hiába üvölt, sikolt most, hogy „ne még!”
Aki most itt van, itt ég hamvaira.
Beözönlőre királyra, s pásztoraira
kísérteti fényét így veti oda
Égő, szétporladó javaira,
legyen az fű, fa, asszony, vénember, vagy kutya,
a gyilkos, a szörnyű ASZTEROIDA.

2023. szeptember 03.
Marosvásárhely

Előjáték. Az elátkozott Fa

Szóljon hát ma újra az ősrégi nóta!
Fújják bár dudán, vagy verjék sámándobra,
azt énekli ma is az isteni kotta,
hogyan állt közepében a Paradicsomnak
két szép sudár fa, és rajta királykobra.
Hej bizony, rajta királykobra.

Két fának egyike, örök élet fája.
Két fának másika mindentudás fája.
Két fa mindegyike azért lett teremtvé,
hogy idő teltével az embert segítse.
De nem elkapkodva, csakis idejében!
Mert ha elsietik, gonosz sorsuk leszen.
Hej bizony, gonosz sorsuk leszen!

Nem véd meg az átok, sosem véd meg senkit!
kapkodott az ember, nyújtotta kezeit.
Aki az idejét nem képes kivárni,
mint torzszülött gyermek, idióta bármi,
sem úgy nem jó, ha túl korán megszerezte,
ám ha késlekedett, úgy az lett a veszte.
Éden bánatában száraz sivatag lett,
kígyó foga mérget, kínos halált termelt.
Hej bizony kínos halált termelt.

A két fa meg eltűnt, nem találni sehol,
átok-sújtott helyen, hol sötét s köd honol.
S ha egy szomorú hős néha odatéved,
s vissza is tér onnét, hoz szörnyű meséket.
Hogy a gyökereit alsó világ rejti
törzse van csak nálunk, de a lombja fenti.
Hiszi is meg nem is aki aztán hallja,
s maga sem tudja, hogy az igazat vallja.
Hej bizony a szín igazságot vallja.

Itt van az ideje, hogy kimondjuk nyíltan,
mi is segítettünk, hogy így legyen, mint van.
Esendők vagyunk mind, gyengékre hallgatunk.
Hogy küzdhattünk volna, nem fogta fel agyunk.
Harcolhattunk volna, de nem egymás ellen,
de vállvetve, a szörnyű romlással szemben.
Hej bizony a szörnyű romlás ellen.

Azon fogtak meg, hogy szeretni is tudunk,
s szeretetre vágyunk, gyengék ettől vagyunk.
A gyengébbik részünk, a szeretett felünk,

hízelegve, így rontják meg az életünk.
Méreg ajkon mézet kóstoltattak velünk,
s csókoltuk boldogon, nagyon ízlett nekünk.
Persze aztán meglett mindennek az ára,
odalett az erőnk, nem is nagy sokára.
Hej bizony, nem is sokára!

Így veszett el élet és tudás szépsége,
méreggő lett a Föld, sosem lesz tán vége.
Ki a jót mit kapott, nem tudta becsülni,
szomorú végét nem fogja elkerülni!
Hej bizony, nem fogja elkerülni!

Búzaháza, 2021. május 17.

Két fa, amely egy

(Látomás)

...és látám és ímé, két nagy, hatalmas fa,
kígyók és majmocsák jártak le-fel rajta.
Fának odúikban emberek lakoztak,
„sírva veszékeltek”, kijönni nem tudtak.

Marosvásárhely, 2021. május 29.

A költő álma

Fehér papírról álmodott a költő,
melyen vörössel a vers magától megjelent.
A vonalat követte, mással nem törődött ő,
a végén nézve meg, hogy mire ment.
És elborzadt a kész szöveget látva,
s a verset már törölte volna le,
rettegve attól, hogy más is meglátja
és gyanakszik, hogy egyedül írta le.
De a papír ellenállt minden vakarásnak.
Maradt a vers törölhetetlenül.
Ő meg tapogatta bőrét a nyakának,
majd elképzelte, hogy börtönben ül.
Egy hang szólt: „Költő? Méltatlan vagy e névre!
Én nem segítek többé már neked”!
S a papír elszállt, magától szét volt tépve.
S ő soha nem írt azután verseket.

Marosvásárhely,
2023. augusztus 30.

Elmúlt idők tanúja

Kivénült kurtizán, szétfoszlott kalappal
melyen a bokréta halott madár fészke,
ahogy megy az utcán, nem törődve azzal,
hogy nézi-e még az ki azelőtt nézte.
Míg ő azt képzei, szegény idős asszony,
hogy őt imádja még mind a férfinép.
Pedig régen már mindenki csak azon
tűnődik, zuhan-e nagyot, hogyha lép.
De ő csak megy, légben tollfoszlány kíséri
és sár az úton, untalan ráragad.
Vastag, festett ajkán mosoly a múltat idézi,
kacéran rakva visszeres lábakat.

Nagyvárad, 2024. március 17.

Uszítókhoz

A más vére mindig olcsó!
És bár tudjuk, az út hosszú
meg, hogy mások lesznek rosszul,
elsőből lesz az utolsó.

S mikor kifogyott már minden,
fegyver sincsen, ember sincsen,
nincs ki győzzön semmi kincsen!
Csak aki erős a hitben.

Marosvásárhely, 2023. november 22.

Felfogni a végtelent

A végtelent a nagy tudós világ
nem tudja sohasem felfogni.
Csak féltő, szerető emberi szem lát
bele valamit amit érdemes tudni.

Hogy vége nincs, és mindenik határ
után van egy következő, egy másik.
És ott is van más szerelem, s család
nem a végtelen üresség ásít.

Élők is vannak és holt tárgyak is.
S ahol nincs, ott felhők vannak s porok.
S hol távolság van, vannak vágyak is.

Üresség fölött győz, s újra háborog
tenger, vihar, vagy emberi harag.
S ha nem engedik, akkor is morog.

Búzaháza,
2023. június 09.

A volt király

Ismeretlenből küzdje fel magát!
És családja ezeréves legyen!
Mint a hegymászó, ha csillagokat lát
kínlódva kúszva felfelé hegyen.

És dáridózva szórja kincseit,
fösvény módra takarva mi maradt!
És ha keresnék, mondja: „nincsen itt!”
toronyszobába zárt hűlt akarat.

És amikor már túl van mindenen,
hangosan majd csak azután kiált:
– Odaadtam már nektek mindenem!
Mért láttok bennem még most is királyt?

Marosvásárhely, 2024. április 16.

Alea iacta est

El van vetve a kocka ma,
abból nő ki a kockafa.
Holnap majd mind kockát eszünk,
Vagy pedig éhesek leszünk.

Búzaháza,
2023. június 21

Alkonyat, ősze

Ég az ég!
Lángol a felhő!
Fekete nyársakat szűr föl a sötét erdő.
Titkos tó vizében tükröződve vissza,
mely mint mesés táltos, a lángokat issza!
Hol ember nem járhat,
magától csillapul a bánat.
Elvarázsolt éj vet mindenkinek ágyat.

Marosvásárhely,
2022. november 16.

Az állatok neveiről

Valamikor, amikor még a Földön ember nem volt,
az állatoknak az Úr sorban egyenként nevet adott.
Az egyiknek mondta: „ló vagy”, a másiknak, hogy „birka”,
madaraknak s férgeknek is, füzetébe beírta.
S rájuk bízta, hogy ha másnap jönni fog, s megkérdezi,
lássa, megtanulták-e már, s mindegyik emlékezik.
Így is történt. Sorba mondták mindnyájan a nevüket,
örült az Úr, hogy mindegyik, lám szépen emlékezett.
A számár, melyet így tudunk, akkor ugyancsak kapott
egy nagyon szép nevet, ámde másnap biz’ csak makogott.
Végül kibökte, hogy sajna, kiment az eszéből már.
„Elfelejtetted?” szólt az Úr, „Legyen hát neved SZAMÁR!”
Régi nóta, bolond nóta! Hiszen nem is tudható,
miért rosszabb név a SZAMÁR, mint például az, hogy LÓ?

Marosvásárhely,
2024. február 20.

Almárium

Sej, haj, kutatgatok az almáriumban,
de ott ilyenkor már csak szilvórium van.
Hiába tekintek jobbra is meg balra,
az almáriumból kifogyott az alma.
Az alma, amely a spanyoloknak „lélek”!
De jó nekem, hogy én nem csak azon élek!
Azért ez bosszantó! Kimegyek a kertbe,
tán érik már, de nem. Csak a nyári körte.
Bemegyek mérgesen, látom ott az üveg,
kiveszem, meghúzom: „így is jó lesz, öreg”!

Marosvásárhely,
2023. július 10.

Ami megmarad (Egy ismerős költőnek)

Az emberből végül nem marad csak por.
És talán néhány kapásból leírt sor.
Ki volt? Hogy élt? Kutját sem érdekel!
Valamint miről beszél vagy énekel.
Míg emlékeznek rá, tovább csak addig él.
Mint ágy alá tett ragasztón az egér.
Vagy, amíg mit alkotott, munkája megmarad.
Tiszteljétek a kétkezi munkásokat!
Egyéb? Hisz lassan nincs is már papír.
Elbomlik minden, mit költő ír. Ha ír!
És mégis tenni kell!
Mert, ha csak egy is figyel,
s továbbad akár egy gondolatot
az, Istent adja tovább, ki mindent alkotott.
Mert Isten is GONDOLAT! Csak nem mi gondoljuk Őt,
hanem Ő gondol minket, minden elérhető
és nem elérhető.

Gondoljuk hát meg, hogy mit hogyan teszünk!
Pontosan írjunk, különben hamisak leszünk!
Mert ha megmásítjuk az Isten szavát,
szétfoszlunk mi is, mint molyrágott kabát!

Marosvásárhely,
2024. 01. 13.

Április a kertben

Zivatart jósoltak a szakik, pedig
most éppen csendes eső esik.
Ritkás cseppek érik a földet,
közöttük darazsak repülnek.
A kútban a víz egyre dagad,
kijön a csövön s a darazsakat
áztatja. Szárnyukat rezegtetik,
lehet, hogy jól is esik nekik.
Nem vagyunk épp beszorulva a házba,
de nem fogok nagyobb dologba már ma.
A délután most sziesztával telik.
Olvasunk, tévét nézünk estelig.
Nem toppan be váratlan vendég.
Másnak is jól esik a csendesség.
Tegnap boronálás, kapálás járta,
méhecske szállt a szilva virágjára.
Minden napra egy kis meglepetés.
Virág, bogár, eső, kakukkhang, nem kevés.
Meleg van, nő minden, fűvet kell nyírni,
kevés idő marad verseket írni.

Búzaháza,
2023. április 16.

Amikor mellettem csapott le az istennyila

Megítéli az Ég a Földet.
Villámokat küld reá,
mint hogyha szigorú apa förmed
engedetlen fiára rá.
Pedig a Földnek bűne nincsen,
lakói helyett bűnhődik,
kik verekednek képzelt kincsen,
s a lakhelyüket mérgezik.
Ám az Ég következetes,
mindent érdem szerint fizet.
S ez, ha nem is épp rettenetes,
gondolkozni int sarat, vizet.
Ami meg él, mind reménykedik,
hogy mindez nem miatta van,
az ítélet lejártával pedig
ugyanazt folytatja boldogan.

2023. augusztus 02.
Marosvásárhely.

Az országúthoz

Óriás tekeredő kígyó,
országút a neve.
Akit megcsípett már egyszer
örökre ottmarad vele.
Utazik vele neki így jó,
benne az utazás heve,
Szegény Erdély! Nincsen vegyszer,
hogyan feltámadjon tőle és vele

Búzaháza,
2023. október 21.

Parafrázis – intelem Bodri kutyámhoz

Bodri kutyám, hegyezd füled,
(tehetnéd, mert elég kerek),
hadd beszéljek mostan veled!
Régi cseléd vagy a háznál,
ki mindig szomszédban császkál.
Idegesíti a népet,
én meg vághatok jó képet.
Ezután már jó légy Bodri,
a macskát nem kell megfogni!
Fennakadsz a kerítésen,
én meg röhögök és nézem.

Marosvásárhely, 2024. március 19.

Bokréta

Bokréta Isten kalapján.
Mára összeszáradt csúnyán.
Sem a színe, sem alakja,
semmi sem hasonlít rajta.
Mintha nem is maga lenne,
semmi sem a régi benne.
De azért büszkén viselik
mind, akiknek épp így tetszik.
Bár olyan is akad aki
másikkal helyettesíti!
És ha azt is megunná már,
veszi kalapját s továbbáll.
Csak egyes idős nénikék
nosztalgiáznak rajta még.
Emlékeznek, milyen volt rég
amikor lányok voltak még.
Hej bokréta! Hej Nagy Isten!
Emberben ma hűség nincsen!
Elpályázik nagyon hamar,
vagy mindent szétdőlni akar.

Nagyvárad,
2023. március 14.

Csendes havazás

Az utcán nagyranőtt hópelyhek szállanak.
Ritkásan utaznak ráérnek tavaszig.
Egyik-másik, amikor közel az ablak,
felfele indul, arra vágyakozik.
Nem önerőből, légáramlat viszi.
Felfelé menni ő is kívánczóság
így hát lehet, hogy jól esik neki,
az a felfelé hajtó áramlás.

Ritkán hulló pelyhek nem takarják el
a szemközti házat, siető embereket,
azokat akik úgy hiszik, menni kell.

Szél indult, de menni kell s lehet.
A sok hópelyhely mind egy irányba megy,
ablakpárkányon nem marad csak egy.

Marosvásárhely,
2024. 01. 13.

Csirkeszárny

(groteszk)

I.

Szállj csak, szállj el csirkeszárny,
testetlen csupasz kis árny!
Sosem leszel önmagad!
Minden lélek megtagad.
Nem az Isten alkotott,
tudomány is eldobott.
Véletlenek összessége
akaratlan hozott létre.
Húsod és a csontod neked,
másoknak jelent életet.
Felnőtt kort hogyha elérted,
gyermekedet se reméljed.
Mások hasában a véged,
ilyenek alkottak téged!
De ne búsulj kiskoma,
feláldozott katona,
azzal vigasztald magad,
hogy az élet része vagy!
Lásd, a többi sem különb,
mindegy, hogy ölték, vagy ölt.
Mutasd meg a világnak,
hogy nem tiéd a bánat!
Ilyen ez a kurv' élet,
te csak tudd a tiédet!
Te csak tedd a tiédet!
Így játsszunk most egy szépet!

II.

Szállj csak csirkeszárny!
Nem repülhetsz soha már.
Így mondta a Nagy Akarat,
neked már ez a sors maradt.
Húsod az embert táplálja,
csontod a kutyát táplálja.
Óriás dinók korcs utódja
ősregi titkok tudója,
prézliből kerül rád bundi!
Halni is szépen kell tudni,
„Sic transit gloria Mundi!”

III.

Mi meg ne fényezzük magunk,
mindnyájan csirkeszárny vagyunk!

Nagyvárad, 2023. július 4.

Egy tanulmány margójára

(mely szól Szabó Ervinről)

Ha könyvtári könyvek lapjaira
megölt emberek vére csepeg.
Nincs mit öregségük napjaira
megőrzött emlékül tegyenek.
Amit sokan tudnak abban
nincs semmi okom kételkedni,
de ha csak hallották s továbbadják
rekedt kukorival mint a kappan,

azzal semmire se tudok menni.
Akár, ha rendeltetésszerűen
használnom a lapokat vagy másként,

méreg mindenütt, ha nem igazsághűen
csak fizetett sajtómunkásként
teszi le voksát a műben.

Búzaháza, 2023. április 1.

Egy vár fényképéhez

A felhők szebbek mint a vár.
Az ember tőle mit se vár.
De az ellenség hogyha jó,
nem segít akkor a felhő!

Búzaháza, 2022, október 07.

Energia nélküli zord jövő

Elállt a szél. A malom vitorlája
kókadt-rongyosan csüng csak lefele,
dróton fennakadt madár szakadt szárnya,
vagy rég halt szerelmes eltépett levele.

Áram nem száll a dróton, fény sincs ablakon,
s rongyolt vászon ha lebben, éj kísértete,
vagy eltévedt vándor ha botorkál vakon
borzadva sejtven, hogy végetér élete.

A falu és a város kihalt mára.
Hiányzott nekik erős, víg energia.
Csak sötétszürke nedves idő járja.

Süket nappalnak vén, bódorgó fia,
nem gyors halál, csak csúfos penész várja,
hogy elrepüljön majd, rikoltó hárpia.

Marosvásárhely,
2022. augusztus 20.

Érdekes világ

Németországban sok sztrájk és demonstrálás!
Romániában a csomagkihordás
útját téveszti s azontúl is késik.
Mindenki dühöng, elmegy akár a késig.
Magunkra hoztuk ezt a mai cirkuszt,
ám lásd barátom kilábalni, hogy tudsz!
Hülyéket választottunk a magunk fejére!
Korrupதாகat! És lám, ez itt a bére.
Lassan errefelé nem működik semmi.
Ám de legalább már nem lehet elkenni.

Marosvásárhely,
2024. 01. 08.

Fenyőszors

A Hargita oldalában egyszer egy kis fenyő kikelt.
Madár szórta el, csőrében hozta, és közben énekelt.
A kis fenyőcske növény lévén, mást nem tehetett,
esőáztatta, napsütötte sziklán szépen növegetett.

Később aztán egy ember jött, s megtetszett neki.
És ahogy addig is szokása volt, tövestől szedte ki.
„Na, kisfenyő, gyere velem, nem bánod meg soha!”
Mondta és egy cserépbe tette, bár nem vágyott oda.

Kicsit még öntözte, s látva, hogy megerősödött,
az egyetemre vitte s egy lánynak odaadta őt.
A leánynak tetszett. A gesztus, nem a növény.
„De mit kezdjek veled majd a tömbház emeletén?”

és mivel nem volt mit tegyen, egy rokonának adta,
mert kertje volt, s művelte is azt az istenadta.
A kis fenyőnek időközben a színe változott.
Féloldala barna lett, nem zöld, amint szokott.

Mivel éppen én voltam az említett rokon,
megpróbáltam elültetni kinn az udvaron.
Bár semmi remény nem volt, de azt hittem, megél.
Csalódtam. Idő múlva egészen barna lett szegény.

Más itt a levegő, és más erre a víz.
Nem fenyőnek való hely, legyen bár egy, vagy tíz.
Ne kényszerítsünk senkit oda, ahova nem szokott!
Saját helyén áldás csak, máshol átkozott.

Búzaháza, 2024. április 25.

Frakktál

Frakk a macskák réme, tegnap összetört egy tálat.
Porcelánból volt s leesett, ezért a nagy bánat.
Összerakni nem lehet, bár mind egyforma alak,
bújik is most szegény kutya, a hokedli alatt.

Búzaháza, 2022. október 19.

Helyünk a világban

Megváltoztatott sejtek.
Jövő fegyverei.
Nem gyilkolják a testet,
hanem a lelket ölik.
Megváltozik a jellem,
tán semmivé is lesz.
Elborzaszthat ez engem,
mást rabszolgává tesz.
Díjat minden esetre
nagyon megérdemel,
de ha meghalok egyszer,
hát égessenek el!
Ha már a sorsom teljes és egész,
utána se vegyek majd benne részt!

Marosvásárhely,
2023. október 02.

Ha feltámadnának

Ha feltámadnának a mohácsi védők,
mind elámulnának köztünk nézván szét ők.
„sok nyámnyila puhány, vajon kik lehetnek”?
S alig hinnék el, hogy őbelőlük lettek.
Zápolya János is, ki akkor elkésett,
hej, nagyon sietne, hogy ne történjék meg!
Jó Tomori Pál is meggondolná százszor,
sereg egy részét ne veszítse el másszor!
Még Lajos király is vigyázna magára,
vigyázatlanságnak tudná, nagy az ára.
Mind reménykedne, hogy a korcsult ivadék
megtanulná hazáját nem eladni még.
Sem nem potom pénzen, sem nem nagy vagyonon,
hisz nincs más helyette, észbe vésné nagyon.

Marosvásárhely,
2022. augusztus 29.

A táltos és a mérgeskígyók

„Látod? Ezek a kígyók a legveszélyesebbek!”
Monda Isten a táltosfiúnak.
És valóban, óriás sziszegő ha
már szagukkal és a leheletükkel
elpusztítottak minden életet.
Ami a közelükbe merészkedett.

„De hát ezt így hagyni nem lehet!”
mondta a fiú, mindazt meglátva,
s szemében ült a rettenet.
Nagyot fohászkodott, s jó kardját kirántva
hatalmas harc következett.
Mert az alvilági rémhadsereg
magát egykönnyen nem adta meg.

De sok idő múltán azért
egyszer mégiscsak vége lett.
S tettek a fiúnak fejére babért
a harcot túlélő emberek.
S ő pihent egyet, a szemét behuntya.
Így eshetett az, hogy nem látta meg,
hogy egy kígyókölök a rusnya,
egy lyukba bebújva,
megéledett.

Sokáig nem jött elő.
S még azután is ember elől
bújt, menekült.
Csak amikor már jól elszaporodott,
akkor is arcot s színét váltva,
minden irányba mászott és csúszott.

Nem ismerték fel, így történhetett,
hogy a pihenő fiú lábszárába,
jókorát csíphetett.
Majd vidám tort ült titkos kamrájában
hozzá hasonló fiaival, s mondta:
„Mehettek most már elmúlt a veszély!
Nincs már ellenség, ki legyőzhetne minket!”

Azóta pedig megint köztünk járnak.
Mérgük belengi földet és eget,
mit csak lehet, mindenén végigmásznak,
mérgezve, pusztítva az életet.

Tanulság

Sunyi ellenség fölött győzelmi tort
ülni nem szabad, míg egy is létezik!
Mert váltja arcát színét és modort,
sokszor épp más bőrébe bújva,
ki látszólag rég az ellensége volt,
elpusztít mindent, hisz emlékezik.

Marosvásárhely,
2024. január 30.

Három lángoló csillag balladája

Sistereg a levegőég!
Három csillag hasítja szét,
három tűzgömb suhan egyre,
napnyugatról napkeletre.
– Három tűzgömb merre mentek?
Úgy lángoltok, úgy siettek!
Ember titeket ne lásson,
túl hetedhét királyságon!
Túl tengeren, túl a hegyen,
három nővér merre megyen?
– Nagy hegyen és tengeren túl
fiatal király ott az úr!
Birodalma fénylik, csillog,
szebben mint az égi csillag.
Oda megyünk arra megyünk,
majd meghalunk, úgy sietünk!
– Miért mentek úgy sietve,
tenger felől fel a hegyre?
Talán veszély környékezi?
Segítségetek kell neki?
– Igen, veszély leselkedik,
király úrra fenekedik.
De a szép, fiatal király
minden vésznek elébe áll!
– Akkor véle mit akartok,
hogyan bírja ő a harcot?
Mért siettek nővéreim,
lánggal égő testvéreim?
– De hisz épp azért sietünk
lángolva le azért esünk,
hogy a harca csúffá legyen!
Ő maga halottá legyen!
Nyakát szegjük, fejét vesszük,
ágyúgolyóval lövetjük.
Hadvezére foglyul essen,
királynak ne segíthessen!
Janicsárok kardja éle
király fejét, nyakát érje.
Szép, csillogó pajzsa fénye
ne süthessen más szemébe.
Végül pedig porrá legyen!
Birodalma gyarmat legyen!
– De mért történjen ez véle?
Arra felelj csillagnéne!
– Azért, mert a kis húgocskánk,

a mi szeretett hűgocskánk,
szerelmes lett a Hollóba.
Órjás fekete Hollóba,
de az őtet kigúnyolta.
Károgott rá, úgy csúfolta.
„Nem lesz neki vőlegénye!
Mert ő király hadvezére!
Legvitézebb hadvezére!
Nem kell neki halvány csillag,
vitézsége szebben csillog.”
– S ennek sosem lesz már vége?
– De igen, csak nagy sokára.
Amikor a hűgocskánknak,
gyűrűt hoz majd a szájában,
kedves, szép menyasszonyának.
Ámde addig sokan halnak
mind, akik most lopnak, csalnak.
Háborúznak, nem nyughatnak.
Koronát mástól viselnek,
hamis királyok így lesznek.
Nagy sietve azért megyünk.
Hogy mikor kell, majd ott legyünk!
És a három csillag-néne,
lánggal égő csillag-néne,
elszáguldott napkeletnek,
hogy ahol kell, ott legyenek,
embernek bajt szerezzenek.
Így beszélve elfutottak,
mind elégték, úgy haladtak.

.....

Csatában király elesett,
s a vezér fogságba esett.
Így esett!

Marosvásárhely,
2023. május 10.

Három kutya az úton

Három kutya ül az úton, vizsla mind a három.
A hegyekből jöttek vissza, s elfáradtak nyáron.
Most itt ülnek és lihegnek, mindenfelé néznek,
s nem értik, hogy az életük mért tűnik nehéznek.

Azt szeretnék, ha eléjük jönne már a gazdi,
s nem kellene hazafelé, négy lábon baktatni.
Egyik néz a másik felé, amaz pedig vissza,
nem tudhatjuk, hogy éppen most, mit gondol egy vizsla.

Búzaháza, 2022. október 19.

Havas hajnal

A város most olyan sejtelmes fehér
mint kis menyasszonyok ártatlan szerelme.
De mint várandós földben szennyezett telér,
sötét göröngyös bűnök bújnak meg benne.
Nem látni messze, takarja a köd
az út szélén az ember lakta házat,
falut, tanyát, utat, mindent szürkén beföd,
nem segít más, csak imádságos alázat.

Marosvásárhely,
2024. 01. 16.

Helyzetjelentés

Két erő feszül ma egymással szembe:
az egyik a csaló, a másik a vad.
És én mérlegelem az eszemben,
hogyan vajon melyik felé forduljak?

Szomorú idő, bizonytalan lét.
Egyik lételeme örök elnyomás,
a másik ritkán üt, de az öklét
nagyon megérzi mindenki más.

S most szoruló szívvel lesem, hogy a való
milyen lesz, győz-e fegyverrel a vad?
Vagy hazugsággal nyertes lesz a csaló?

S akkor az élet tán örökre így marad,
fut az ember mint ostorral fenyegetve a ló
életén át, s lesz csak rabszolgahad.

Marosvásárhely,
2022, október 10

Parafrázis egy Babits gondolatra

„Nincs aki kétszer egy patakba lépne”.
Bizony, s ez nem csak a pataknak bűne!
Te sem vagy az már, ki még az előbb voltál,
amikor nemrég fürödni indultál.
Tested tisztább lett de hogy egy lányt megláttál,
lelked lett szennyesebb, ha őrá vágytál.
A hópihe is, amíg leér a földre,
Csak szürke jégcsomó marad belőle.
Mit útjában talál, mindent magába szív,
mint tapasztalás árán az emberi szív.
Így senki sem úgy hal, ahogy született,
piszokkal vággyal, szennyel teljesebb.

Leimádkozni mindezt, hiú dolog!
Annak segít, kit Isten válaszra méltatott.
S ha szavakkal jobbra tenni nem lehet,
marad a tett!

Marosvásárhely,
2022. november 13.

Az idő és az út

Jár a Föld a Nap körül, mint tudatlan barom.
Vándorol a Naprendszer is a spirálkaron,
vándorol mind együtt egy fekete lyuk körül.
Ezzel utazunk, ha nem is akarom.
Az idő és a hely már rég ki van jelölve,
mit talál az úton, ki-k tudhatja előre.
Vagy tán halálos méreg az ami szembejön az úton?
Vagy droghatású egyszerű, de stabil molekulák?
Mely csillagképeket látunk majd, tudjuk előre,
két és félezer év így hatnak reánk.
Milyen lehetett az a régi nép, amely kimérte,
hogyan egy teljes körnek van huszonhatezer éve?
Olyan mérték ez, mit elképzelni sem tudunk,
s ők mérni tudták azt, benne élünk s halunk.
Vajon tehetségük, vagy inkább tudásuk volt-e?
S hogy sikerült rájönnöd, jó Arthur Conan Doyle?

Marosvásárhely, 2020. június

Ockham borotvája kicsorbul

Szoborba rejtett papírdarabkák,
üzenet a távoli jövőnek.
De ha a szobrot tűzbe dobják,
a kis papírok is mind elégnek.
Ne pusztítsunk hát ész nélkül semmit
amit ma fölöslegesnek látunk!
Talán egyszer majd hasznát veszi
az, aki okosabb minálunk.

* * *

Szoborba rejtett pár papírdarabkát,
egy régi ember, üzent a jövőnek.
Nem hitte volna, hogy majd tűzbe dobják
számár utódok, s így aztán elégnek.
Bölcs volt a régi ember s bölcsességét
tovább akarta adni másnak,
a mai utód rettegő élte végét,
s hírét se hallotta megnyugvásnak.

Marosvásárhely,
2024. február 12.

Kékabéka

Csak párzás idején kék a
hím, barna mocsári béka.
Sem azelőtt, sem azután
nem néz ki ő ilyen furán.
Szerelmét így mutatja ki,
hogyan meglássa azt valaki.
S amikor a párja látja,
tudja, hogy csakis őt várja.
(Mintha a kék eget látná,
ahogy lejtött éppen hozzá.
Ahogy már rég vágyva nézte,
íme lejtött hozzá végre.)
Szép szavakat nem mond neki,
mégis tudja, hogy szereti.
Mert a szavak hazudhatnak,
de a színek önként vannak.

Marosvásárhely, 2023. július 06.

Két király (Első Ulászló és ötödik László)

Egyikük élte rövid volt, mégis sikeres.
Hősként halt meg egy rettentő csatán.
Szerelmet nem kóstolt nem is keresett,
s nem nyert szerencsét hamis koronán.

Másiknál csak a korona volt igazi,
ámde ahhoz ő lopás által jutott.
Népmentő csatája sem volt így neki,
élni pedig még annyit sem tudott.

Mártírként tisztelik ezért egyikét,
másikat átkozzák, s nem is tudják miért.

2023. május 22.
Marosvásárhely

Két sárkány

Hogy lement a táltosfiú a legalsó világba,
ott két sárkány verekedett, bús szemével ezt látta.
Fehér tollat viselt egyik, másik tolldísze sárga.
„Istenem, miért is jöttem én, ebbe a világba?”
– Adj vizet! – kiált az egyik – És gazdag leszel menten!
– Engem itass! – szól a másik – És boldog lesz a népem!
No nehéz dolog, így töpreng, jó lesz ha boldog a nép!
De mit érek, ha csak nekem egyedül jut szegénység?
Téblábolok majd egész nap, mint a falu bolondja!
Melyik sárkányt válasszam hát? Ki lesz aki megmondja?
Mert ott van még a másik sárkány, a sárga tollával!
Azt ígéri, gazdag leszek, hatalmas is módjával.
Ámde rajtam kívül mind az egész nép csak sanyarog,
és engem átkoz mindenki, bizony ez sem jó dolog.
Nem is szólva arról hogyha meg is ölnek emiatt!
Hadd üljek le gondolkozni, elsietni nem szabad!
Le is ült egy jó nagy kőre, s gondolkozott sokáig.
A két sárkány meg ezalatt verekedett rogyásig.
Ki is fáradtak, hogy végül alig bírtak mozogni,
s haragudtak a legényre, mért nem tud gondolkozni?
Odamentek azért hozzá, s fejbe vágták erősen,
ettől fogva aztán soha nem töprengett már ő sem.

Marosvásárhely,
2022. október 29.

Királyi sors

Mert Jancsikából mindig kiskirály lesz.
Erre képesíti érző gyermekora,
melyre tudatlansága még egy lapáttal rátesz,
így lesz valósággá Parszifál mítosza.

Ám aztán nagy király lesz a kiskirályból.
Jönnek gondok s lázadók, ellenségesek.
És amit elképzelt rég az országáról,
már látja, porrá, hamuvá szétesett.

Megvénül lassan, ritkán röviden szól,
oly bölcsességet mit nem értenek, ha mond.
Végül pedig letaszítják trónjáról,
és elfoglalja azt az udvari bolond.

Mindig így volt ez, mióta ember él!
Nagyság után kisebb következett,
Szorgalmas után az, aki henyél.
S végén a csörgős sipka csengetett.

Marosvásárhely, 2023. szeptember 19.

Kísértetház

A lopással, csalással, gyilokkal terhelt házat,
amikor látta, hogy hiába lázad,
tüstént eladta, s idegenbe ment élni.
Ahol kísértetektől nem kell már félni.
Így évekig rettegtek tőlük a vevők.
Sosem tudva meg, hogy miben vétkeztek ők.
De egy idő után már fellázadt a Föld!
Mindent lerázott, magáról, és mindent eltörölt.

Nagyvárad,
2023. november 1.

Kora tavasz

A kert most még csupasz. Olyan mint egy csontváz.
Nem is értem, hogy a szél a fákon mit ráz.
Pedig rázza őket, nekiveselkedve,
mutatja, hogy milyen, mikor rossz a kedve.
Mutatja, hogy ő az úr még a vidéken.
Nem is mer körözni madár sem az égen.
Illetve a sasok most már megéledtek.
Lehet, hogy éhesek, mert már rég nem ettek.

Kedvesem, ha szeretsz, végy fel meleg ruhát!
Meg ne fázz, szeretnék majd még vigyázni rád!
Messze még a tavasz, nincsen virág sehol,
csak a szél, amely a csontunkig is hatol.
Csak ágak zörögnek, mint bolond csontváza,
vágott virágnak is jobb szobánkban a váza.
Pár hét múltán úgyis melegszik a világ,
lekerül majd rólad is bunda és kabát.

Akkor aztán mi is majd táncra perdülünk,
bogártól a farkasig mind ropja majd velünk,
virágos zöld réten, a körtánc meg sem áll,
Hajrá! Mutassuk vígan, a tavasz, hogy talál!
De addig csendesedjünk! Nincs még öröme ok.
Magam is csak itt benn, neked bolondozok.
Mert odakinn hideg van, a világ változik!
Komoly embertől csúf, ha kinn bolondozik.

Nagyvárad,
2023. december 11.

Köd

Félvakká tesznek a sűrű ködök,
én meg alattuk csendben működök.¹
S amit a kép nem ad meg senkinek,
a szó adhatja meg valakinek.
A szív és ész világa is olyan ködös,
hogy aki lát, már az is különös.

Marosvásárhely,
2023. január 03.

1 Poetica licentia

Középkor lelke

A régmúltnak közismerten mély kútjába belenézve
csillogó részletre pillant sóvár szemünk, s nem egészre.
Hamis csillogás még az is, mint lepkeszárny amelyiknek
durva kezek törölték le hímporát halvány szépségnek.
Történészek marka között cserélődik jó és a rossz,
s mit az egyik felemelőnek szépnek lát, másnak gonosz.
Nehéz dolgunk lenne, ha csak adatokra lelve
ítelnénk és nem fogna meg minket a régi kor lelke.

Holt királyok tetteitől logikát hiába várunk.
Ma sincs abban semmi olyan, másoknál se, nem csak nálunk.
Pedig olyan szépnek kéne láttatni ahogy csak telhet!
Ezért próbálom megfogni a csillámló régi lelket.

2023. augusztus 16. Marosvásárhely

Közgazdaság szabályai

A főníciaiak, hogy becsapás ne legyen,
kitalálták a pénzt az értékmérésre.
Sokáig ment is, míg később megjelen(t)
kölcson és uzsora az átverésre.
S miként írva van annak adatik
akinek előbb is volt, s attól veszik el,
akinek volt ugyan, de csak alig.
Ám hiába a figyelmeztető jel.

Szép új világ, hol csalás lett az érdem.
Egyik nyer rajta, másik veszít gatyát.
Professzorok tanítják, s én mégse értem,
mért fizet mégis ezért a buksi diák?
Nem elég a népnek, hogy százszor átverik?
Úgy fosztják ki, hogy még szemmel is látja.
Mondják neki, hogy törvény, s elhiszi nekik.
Így lesz kétszeres butának a kára.

2024. 01. 06.
Búzaháza

Kúria romja

Elhagyott, üres üvegházban,
minden növény tele van virággal,
elszáradt vesszőkkel, letört ággal,
kertész nem járta földjén bogárvilággal.
Gazdája csak volt, egy régi herceg.
Elment. Az udvaron motor se berreg.
Le nem taposott fű méteresre nőve,
rá se látni már a rég faragott kőre.

Kastély teteje bedőlt, csak a fala áll még,
alatta nyári melegben hűvös árnyék.
Senki sem kacsint asszonyra, lányra, nőre.

Mellette vándor sietve megy előre,
turista arra nem jár, elkerüli már rég.
Pedig van élet, béka, patkány, darázs, méh.

Marosvásárhely,
2022. november 11.

Majomszokás, ős múltja van

A majom mindig is majom marad!
Évmilliók telnek, míg ember lesz belőle.
S addig, ha megzavarják, rugdos és harap,
mint kutya ha megvész, és beteg lesz tőle.
Nem kell zavarni hát, éljen ahogy tetszik!
Házba szoktatva nevelni nagy bolondság.
Maradjon ahol született éljen szokása szerint,
ott nem szokatlan, egymás ételén hogyha rág.

Marosvásárhely, 2023. szeptember 18.

A nép okosnak hiszi magát

Ostobaságában szörnyű a nép!
Az ellen fordul, ki megmenthette volna,
s ha lesz is; számára nem hoz jót a holnap.
Mint a gyermek, ki rozsdás szegbe lép,
s rettegve ordít, de az orvost elzavarja.
Rabszolgaság lesz sorsa, nem egyéb.

Megértelek már, jó Kányádi Sándor,
mért hagytad abba a versek írását
idő előtt, bár senki a világon
nem tudta mit te, s meg nem írta mását.

Keresem őket, de nem látok semmit.
Nagyítóval sem. „Mertek kicsik lenni!”
Mostanra pedig már annyira vitték,
hogy előbb talán még ők maguk se hitték.
Nagy lett a mellény és arc, gondolat semmi.
Mit keresnek még itt? „El lehet menni!”

Búzaháza,
2022. szeptember 23.

Önellentmondás

Hidegek honából
most melegek jönnek.
Mesék barlangjáról
ha mesélnék könyvek,
hinnénk is meg nem is.
De mégis itt vannak,
még az írmagja is
ha van, beteg annak.

Marosvásárhely, 2024. március 05.

Válasz egy pályázati felhívásra

Langyos vízben lubickolni lehet, de csak addig,
míg belőle ki nem vernek mind medve a Bandit.
Ha már tilos minden téma, amely valamit ér,
nem megyek én arrafelé, nem leszek kisegér.
Politika, szex, erőszak, vagy éppen gyors halál,
számúzve van minden, mit nem megírni kár.
A l'art pour l'art művészetéhez nincsen közöm semmi,
menjen oda mind, ki oda akar menni!

2024. január 3.
Marosvásárhely

Sátrak Strasbourg belvárosában

Bevándorlók sátrai
mint katonai sátrak
szépen sorakoznak.
Benn emberek százai
csendesen várakoznak,
most még alusznak.
Mint alvó hadsereg
zihálva szendereg.
Mikor majd ébresztő jön,
akkor a belvárosnak
szenvedése is eljön,
amikor majd támadnak.
Mint hogyha rovaroknak,
csípős nagy darazsaknak,
zúgását hallani
nincs mit választani,
futni, vagy meghalni,
magunk megadni sorsnak.

Marosvásárhely,
2023. október 18.

Simon Zsuzsának, vigasztaló

Látod, kedves, a világ így kerek!
A nagy bánatot ma tedd nyugodtan félre,
s lubickolj, az élet sűrűjében élve!
Más létező is van, nem csak emberek!

Mindaz amit neked most mondani merek,
szeretetből van, nincs hátsó gondolat.
A testről szóló is nyíltan megmarad!
Virág is van, sok szépség, nem csak emberek!

Légy hát erős, jó, nyugodt mint egy gyerek,
magadra vigyázz, ne más véleményére!
Fognak még jönni hozzád térden csúszva kérve!
Ne érjenek fel hozzád hamis emberek!

Marosvásárhely,
2024. február 07.

Egy politikus halálára

Egy vén politikus sírba szállt.
Vele mentek a vétkei,
hogy a törvény, mit elkaszált,
sírban se árthasson neki.
De rosszul számol, ha hiszi,
mert élnek még az emberek,
s tudják, hogy bűne nem pici,
forog a világ, így kerek,
ki mit tett, magával nem viszi.

Konakli, 2023. október 09.

Sötétedéskor

Nincsen már versem.
Nincsen már nékem.
Vajon van-e még?
Van-e még népem?

Mindenki mondja,
mindenki írja,
nem az ő gondja,
fájdalma, írja.

Aki csak nézi,
vagy felidézi,
hiszi-e amit
a múltja tanít?

Marosvásárhely,
2023. április 12.

Sötétzöld

Nem megyek vidékre teveled,
mert ott finganak a tehenek.
És ha mi is ott leszünk netán,
túl sok lesz a légben a metán.
S robban a föld nem atombombától,
hanem a tehén fingjától.
Mi pedig mind meghalunk,
akik vajás-kenyeret falunk.

Marosvásárhely, 2024. március 10.

Szívek az ágon „a Semmi ágán” (Idegen ötletből)

Az éjszakai égbolton terpeszkedik
egy hatalmas, kiszáradt fa. Azon pedig
halott költők szívei ülnek
az ágakon, nem menekülnek.
Mozdulatlanok, nem tudnak elmenni,
s láthatatlanok, nem látja őket senki.
Csak a gyermekek. Mert ők mindent látnak,
ami titka van a világnak.
De a felnőttek nem hisznek nekik.
Ám az öreg költők néha érzékelik.
Olyankor tudják, hogy várják őket
ott, hová ha bejutnak már nem kívánnak nőket.
S azok sem őket.
A nappali utcán egyforma hajjal
középkorú nők sok titkolt bajjal
járnak. Férfiaknak már nem tetszenek,
de ők akarják, hogy olyanok legyenek.
Fodrász kreálta hajzat célja más.
Elrejtí a hajritkulás(t).
vagyis a cél csupán az esztétika,
mint beteg útja végén a patika.
Ily hölgynek a költők már nem jutnak eszébe.
A lelkesültségnek vége.
S az ágon halkán felsóhajt egy szív: „Miért Uram? Mi végre?”

2023. július 31.
Marosvásárhely

Támaszpont

A minden és semmi között
dülöngélünk erre-arra,
ha jobbra egyik üldözött,
a másik elcsábít balra.
Fejek fölött vé alakban
repülnek órjas vaslibák
kire a tojasuk pottyán
nem követ már el több hibát.
Minket eddig megkíméltek.
Átrepültek mind fölöttünk.
De éppen most készül fészek,
és majd költenek közöttünk.
Akkor aztán a sasoknak
prédái mind együtt leszünk,
hogya közben nagyon soknak
szépen meg nem jó az eszünk.

Marosvásárhely, 2024. március 26.

Terikének, szonett

Akkor, amikor én az egyetemre mentem,
kit első évben megláttam és meg is szerettem,
te voltál az. De nem mertem mondani.
Mint hogyha torkomon akadt valami.

Elmúlt a hat év, s el a diákélet.
A vágy, az álom az enyészete lett.
Jött ötven is utána s nem telt be a hiány.
Sok munka, gyűródés, öröm is valahány.

Néha még láttalak is, köszöntünk kedvesen,
mondtam is mosolyogva: „nem voltál kedvesem”.
Aztán mentünk, ki-ki maga dolgára szépen.

Meg is rázott a múlt, s feléledt képzelet,
napokig nem is láttam mást, mind csak tégedet,
És most, hogy verset kértél, írhattam meg, eképpen.

Marosvásárhely,
2023. május 26.

Tóparti találkozás (Bolondos versike)

Eltűnődve bandukoltam csendesen a tó partján,
míg egyszer csak a semmiből szembejött egy toportyán.
Vicsorgott rám, „merre menjek?” ezt kérdeztem magamtól,
de nálam volt a sétabot, s jól fejbevertem akkor.
El is futott azon módon fájdalomtól vonyítva,
elfelejtette azt is, hogy elment-e már, vagy itt van.
Mecsajnáltam szegényt, hiszen a fájdalom rossz dolog,
megsimogattam szépen, de a kezembe harapott.
Így sajnálja meg az ember a póruljárt idegent,
borogathatom a sebet odakint és idebent.

Búzaháza, 2022. december 02.

Várakozás

Puha téli ködben angyalok repülnek,
az emberek, az emberek kihűlnek.
A hó, a jég lassan mindent befed,
fázik a csaptelep.
Fát kéne tenni a tűzre,
felaprítani, hidegtől űzve.
December van most, annak is a vége.
Melegszik a lány, szerelemben égve.
Hét végére megjön majd a Karácsony,
sistereg, serceg sült hús a rácson.
Asszony délután „soppingolni” megy,
tíz boltba is betér, nem elég csak egy.
Puha téli ködben magam maradok,
kályhában a tűzre görbe fát rakok,
s elkanyarodok.
Kétféle pálinkát vettünk a sógornőmnek.
A lányai úgy látszik, már nőnek.
Minden fölöslegest sürgősen meg kell tenni.
Mert ami ma fontos, holnap is az fog lenni.

Marosvásárhely,
2023. december 09.

Versike

Varjúcsapat röpköd, köröz fenn az égen,
feketén pettyezve ami szép volt kéken.
Fecske nincs egy szál se, Kisasszonynap elmúlt,
gólya is már régebb messzi útra indult.
Közeleg a szüret, a körte is érik,
a szilva is kékebb, bár most még csak félig.
Fűteni még nem kell, Nap van fenn az égen,
meleg is van tőle mint nem volt már régen.
Buta darázmester fejem körül köröz,
dinnyének hiszi, de csak melegtől vörös.
Lecsapom, de nem megy, mindjárt jön vissza már,
hiába kergetem: „eredj már te számár!”

2023. szeptember 29.
Marosvásárhely.

Turista ebéd

Tüzesen süt le az őszi nap sugára
az ég tetejéről a birkatokányra.
Fölösleges pedig sütnie oly nagyon,
mivel a tokánynak jó melege vagyon.
Szerelem tüze már nem ég a szívében,
de gázláng a serpenyő alatt lobog szépen.
Lesz is belőle a turistáknak ebéd,
de én nem szeretem, az ördögök egyék!
De már látom, lesz a csirkehúsból köfte.
Jó szalmakrumpliból köret is lesz közte.
Meg is öntöztem édes-savanyú szósszal,
de hibásan írták ki jó török szóval.
Én meg megöntöztem jól, hogy legyen íze,
ezért a számat félóra után is csípte.
Pedig öntözgettem bőven fehér borral,
mégis úgy csíp, hogy majdnem meg is szólal.
Azt mondja, hogy ne higgy pajtás a németnek
de a töröknek se, ők is hitegetnek.
Pedig jól esett, ha csípett is az ebéd,
de máskor kínálja meg vele az ebét.

Konakli.

2023. október 12.